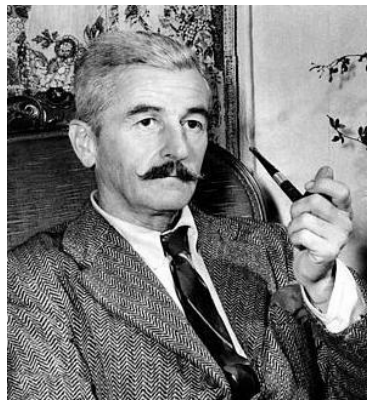

Faulkner, William (1897–1962) : นายวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ (พ.ศ. ๒๔๔๐–๒๕๐๕)

วิลเลียม ฟอล์กเนอร์ เป็นนักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในช่วงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เรื่องที่เขาแต่งถ่ายทอดตำนานเกี่ยวกับผู้คน ค่านิยม และศีลธรรม ตลอดจนความขัดแย้งของคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่ในมลรัฐทางใต้ของสหรัฐอเมริกา ฟอล์กเนอร์ได้รับรางวัลสาขาวรรณกรรมหลายรางวัล ได้แก่ รางวัลโนเบล (Nobel Prize) รางวัลหนังสือแห่งชาติ (National Book Award) และรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize)

วิลเลียม ฟอล์กเนอร์

ฟอล์กเนอร์เกิดที่เมืองนิวอัลบานี (New Albany) มลรัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ค.ศ. ๑๘๙๗ เขาเป็นลูกชายคนโตในจำนวนลูกชาย ๔ คนของตระกูลฟอล์กเนอร์ ซึ่งเป็นตระกูลที่เก่าแก่ตระกูลหนึ่งของมลรัฐทางใต้ ชื่อตระกูลเดิมเขียนว่า Falkner แต่ฟอล์กเนอร์เปลี่ยนเป็น Faulkner เมื่อเขาพิมพ์หนังสือเรื่องแรก สมาชิกในตระกูลนี้ภาคภูมิใจในความเป็นคนได้ของตนเอง ปู่ทวดของฟอล์กเนอร์ชื่อ พันเอก วิลเลียม ซี. ฟอล์กเนอร์ (William C. Falkner) อพยพจากมลรัฐเทนเนสซี (Tennessee) มาทำไร่ขนาดใหญ่ในมลรัฐมิสซิสซิปปี และรับเหมาสร้างทางรถไฟสายหนึ่ง นอกจากนี้ วิลเลียม ซี. ฟอล์กเนอร์ยังเขียนนวนิยายชื่อ **The White Rose of Memphis** (ค.ศ. ๑๘๘๑) ซึ่งได้รับความนิยมจนต้องพิมพ์ถึง ๓๖ ครั้ง

เมื่อฟอล์กเนอร์อายุ ๕ ขวบ ครอบครัวของเขาก็อพยพจากเมืองนิวอัลบานีไปอยู่ที่เมืองออกซฟอร์ดในมลรัฐเดลาแวร์ ในวัยเด็กฟอล์กเนอร์ได้ฟังเรื่องเก่า ๆ ของมลรัฐทางใต้สมัยก่อนสงครามกลางเมืองซึ่งยังมีทาสจากคนรับใช้ผิวดำผู้ซื้อสัตว์ของตระกูลชื่อแคโรไลน์ บาร์น (Caroline Barn) ฟอล์กเนอร์หลงใหลในตำนานและเรื่องราวเหล่านี้จนนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นในเวลาต่อมา โดยเขามักให้ภาพเมืองทางใต้ในสภาพที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยบรรพบุรุษของเขาแม้ว่ายุคสมัยจะเปลี่ยนไปแล้ว ฟอล์กเนอร์เป็นเด็กช่างฝันและชอบอ่านหนังสือ แต่

ไม่ชอบเรียนหนังสือเป็นเรื่องเป็นราว เขาชอบเรียนหนังสือที่เมืองออกซฟอร์ดจนถึงเกรด ๑๐ ก็ออกมาหางานทำ

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๑ กองทัพบกสหรัฐอเมริกาไม่ยอมรับฟอล์กเนอร์เป็นทหาร เพราะความสูงต่ำกว่าเกณฑ์ เขาจึงสมัครเป็นทหารในกองทัพอากาศแคนาดา และถูกส่งไปฝึกบินที่เมืองโทรอนโตใน ค.ศ. ๑๙๑๘ แต่ไม่เคยไปร่วมรบในสมรภูมิเพราะสงครามสงบก่อนที่เขาจะฝึกบินจบหลักสูตร หลังสงครามฟอล์กเนอร์เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปีซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองออกซฟอร์ด แต่เรียนอยู่ได้เพียง ๑-๒ ปีก็ลาออกมาทำงานเป็นนายไปรษณีย์ ช่างทาสี ช่างไม้ ฯลฯ

ใน ค.ศ. ๑๙๒๔ ฟอล์กเนอร์ลงทุนพิมพ์หนังสือเล่มแรกของเขาชื่อ **The Marble Faun** ซึ่งเป็นหนังสือรวมบทกวี ปีต่อมาเขาไปทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่เมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) มลรัฐลุยเซียนา (Louisiana) และได้พบกับนักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายที่มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งของยุคนั้นคือเชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) แอนเดอร์สันให้กำลังใจฟอล์กเนอร์ในการเขียนนวนิยายเรื่องแรกของเขาชื่อ **Soldier's Pay** (ค.ศ. ๑๙๒๖) และยังหาผู้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ให้เขาด้วย นวนิยายเรื่องนี้เสียดสีสังคมและถ่ายทอดเรื่องราวอันขมขื่นของทหารอากาศคนหนึ่งที่กลับจากสงครามในสภาพบาดเจ็บสาหัสมาอยู่ในสังคมของเมืองเล็ก ๆ ทางใต้

หลังจากตีพิมพ์นวนิยายเล่มแรก ฟอล์กเนอร์ก็ได้ไปเที่ยวยุโรปเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เมื่อกลับจากยุโรปมาอยู่ที่เมืองออกซฟอร์ดอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. ๑๙๒๗ ฟอล์กเนอร์ทำงานหลายอย่างพร้อมกับเขียนหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตายในเวลากลางคืน นวนิยายเรื่องที่ ๒ ของเขาชื่อ **Mosquitoes** อันเป็นนวนิยายเสียดสีสังคมของคนที่อยู่ในแวดวงศิลปะของเมืองนิวออร์ลีนส์

ฟอล์กเนอร์แต่งงานกับเอสเทล โอลเดม แฟรงกลิน (Estelle Oldham Franklin) ใน ค.ศ. ๑๙๒๕ ปีเดียวกับที่เขาเขียนนวนิยายเรื่องที่ ๓ คือ **Sartoris** ในนวนิยายเรื่องนี้ฟอล์กเนอร์เริ่มเขียนเรื่องราวของผู้คนแถบบ้านเกิดของเขา โดยใช้ภูมิประเทศแถบมลรัฐมิสซิสซิปปีที่เขาคุ้นเคยดีเป็นฉาก โดยตั้งชื่อว่ายอกนาพาทอฟาเคาน์ตี (Yoknapatawpha County) หลังจากนวนิยายเรื่องนี้ นวนิยายทุกเรื่องที่เขาเขียนระหว่าง ค.ศ. ๑๙๒๕-๑๙๓๖ ยกเว้นเรื่อง **Pylon** (ค.ศ. ๑๙๓๕) ใช้ยอกนาพาทอฟาเคาน์ตีเป็นฉากทั้งสิ้น ยอกนาพาทอฟาเคาน์ตีเป็นตัวแทนของมลรัฐทางใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งกลายเป็นโลกใบเล็กในจินตนาการที่มีชื่อเสียงที่สุดโลกหนึ่งในงานวรรณกรรมยุคคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ในนวนิยายเรื่อง **Sartoris** ฟอล์กเนอร์แสดงให้เห็นความแตกต่างของพวกผู้ดีเก่าในมลรัฐทางใต้ที่รักเกียรติกับคนรุ่นใหม่ที่มีพฤติกรรมน่าขยะแขยงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว

หลังจากนวนิยายเรื่อง **Sartoris** ฟอล์กเนอร์ก็ได้เขียนนวนิยายและเรื่องสั้นอย่างต่อเนื่อง ในจำนวนนี้มีนวนิยายที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขารวมอยู่ด้วยหลายเรื่อง อาทิ **The Sound and the Fury**

(ค.ศ. ๑๙๒๕) ซึ่งเป็นนวนิยายที่อ่านยากที่สุดและได้รับการยกย่องมากที่สุดของเขา นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายแนวทดลองที่เขาทดลองใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องหลายแบบ อาทิ เล่าเรื่องผ่านมุมมองหรือทัศนะของตัวละคร ๔ ตัวในเรื่อง ซึ่งตัวหนึ่งเป็นเด็กปัญญาอ่อน และยังใช้กลวิธีที่เรียกว่า กระแสสำนึก (stream of consciousness) เพื่อให้ผู้อ่านล่วงรู้และสัมผัสความรู้สึกนึกคิดที่สับสนซับซ้อนของตัวละครได้โดยตรงเสมือนหนึ่งเป็นตัวละครนั้น

นวนิยายเรื่อง **Light in August** (ค.ศ. ๑๙๓๒) ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นนวนิยายเรื่องเอกอีกเรื่องหนึ่งของฟอล์กเนอร์ แสดงให้เห็นปัญหาสังคมในมลรัฐทางใต้ที่เกิดจากการเหยียดผิว นวนิยายเรื่องนี้ถ่ายทอดสภาพจิตใจที่สับสนของหนุ่มผิวดำเลือดผสมคนหนึ่ง ผู้ไม่อาจเข้ากับสังคมของคนผิวดำหรือผิวขาวได้

เรื่อง **Absalom, Absalom!** (ค.ศ. ๑๙๓๖) เป็นนวนิยายเรื่องเอกอีกเรื่องหนึ่งของฟอล์กเนอร์ที่ใช้ชื่อยกานาพาทอฟาเคนต์เป็นฉาก ในนวนิยายเรื่องนี้ฟอล์กเนอร์ให้ภาพสังคมในมลรัฐทางใต้ที่เขาทั้งรักและชังในสภาพที่เสื่อมโทรม เนื้อเรื่องถ่ายทอดเรื่องราวการเหยียดผิวและตำนานของคนใต้ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ นอกเหนือจากเรื่องที่ถูกกล่าวมาข้างต้นยังมีผลงานของฟอล์กเนอร์อีกหลายเรื่องที่ได้รับยกย่องว่าเป็นผลงานชั้นครู อาทิ **As I Lay Dying** (ค.ศ. ๑๙๓๐) ซึ่งเขาเล่าเรื่องราวของครอบครัวคนผิวขาวที่ยากจนครอบครัวหนึ่ง ซึ่งพยายามฟันฝ่าอุปสรรคนานัปการเพื่อไปฝังศพมารดา โดยใช้กลวิธีกระแสสำนึกถ่ายทอดความรู้สึกอันซับซ้อนของตัวละครได้อย่างดีเยี่ยม

ผลงานของฟอล์กเนอร์แทบทุกเรื่องถ่ายทอดเรื่องราวในตำนานและประวัติศาสตร์ของมลรัฐทางใต้ ความสัมพันธ์อันเลวร้ายระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวซึ่งเกิดจากการเหยียดผิว ปัญหาของคนผิวดำเลือดผสมซึ่งเรียกกันว่าพวกมุลัตโต (mulatto) ในการค้นหาตัวตนของตนเอง ดังเห็นได้ในเรื่อง **Go Down, Moses and Other Stories** (ค.ศ. ๑๙๔๒) และ **Absalom, Absalom!** นักวิจารณ์สมัยแรก ๆ วิจารณ์ผลงานของเขาในแง่ลบว่ามีแต่ความรุนแรงและวิปริตผิดธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง **Sanctuary** (ค.ศ. ๑๙๓๑) แต่นักวิจารณ์สมัยหลังกลับเห็นว่าฟอล์กเนอร์ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้เพื่อวิพากษ์วิจารณ์ความเลวร้ายในสังคม และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของเรื่องเหล่านี้กับค่านิยมสากลที่มีอยู่ในโลก อาทิ ความรัก ความเมตตา ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และความเสียสละ ฟอล์กเนอร์เองก็เคยกล่าวว่านักเขียนมีหน้าที่เตือนใจคนอ่านถึงค่านิยมเหล่านี้

ฟอล์กเนอร์ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมใน ค.ศ. ๑๙๕๔ ในสุนทรพจน์ที่เขากล่าวในพิธีรับรางวัลที่กรุงสตอกโฮล์ม (Stockholm) ประเทศสวีเดน มีความตอนหนึ่งว่านักเขียนชอบเขียนเรื่องความขัดแย้งในใจตัวละคร ฟอล์กเนอร์เองก็มักแสดงให้เห็นว่าความขัดแย้งในใจของตัวละครทำให้เกิดความรุนแรง บาป และความแตกแยกในสังคมได้อย่างไร ฟอล์กเนอร์บรรยายความดี

ของมนุษย์ได้อย่างมีพลังเท่ากับที่บรรยายถึงความชั่วร้ายของมนุษย์ บ่อยครั้งที่ตัวละครฝ่ายดีของเขาเป็นคนพิดำ ทั้งนี้ เพราะฟอล์กเนอร์มีความเห็นอกเห็นใจคนพิดำ ขณะเดียวกันก็มีความภูมิใจในความเป็นคนได้ และเชื่อว่ามลรัฐต่าง ๆ ทางใต้ น่าจะรวมตัวกันได้เองโดยไม่ต้องให้มลรัฐทางเหนือเข้ามาก้าวก่าย

ฟอล์กเนอร์เริ่มเป็นที่รู้จักทั่วโลกหลังจากได้รับรางวัลโนเบล ก่อนหน้านั้นเขาใช้ชีวิตเจียบ ๆ ที่เมืองออกซฟอร์ดเป็นส่วนใหญ่ และเดินทางไปฮอลลีวูดเป็นครั้งคราวระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๒–๑๙๕๕ เพื่อเขียนบทภาพยนตร์ แต่หลังจากได้รับรางวัลโนเบล เขากลายเป็นบุคคลสาธารณะและได้เดินทางไปเยือนประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกในฐานะตัวแทนของกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา นอกเหนือจากรางวัลโนเบล ฟอล์กเนอร์ยังได้รับรางวัลหนังสือแห่งชาติ จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชื่อ **The Collected Stories of William Faulkner** ใน ค.ศ. ๑๙๕๐ และยังได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ครั้งแรกใน ค.ศ. ๑๙๕๕ จากเรื่อง **A Fable** (ค.ศ. ๑๙๕๔) และได้รับรางวัลนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. ๑๙๖๓ จากเรื่อง **The Reivers** ที่เขาเขียนเสร็จก่อนเสียชีวิตไม่นาน

วิลเลียม ฟอล์กเนอร์ซื้อคฤหาสน์สมัยก่อนสงครามกลางเมืองหลังหนึ่งที่เมืองออกซฟอร์ด และใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตเขียนนวนิยายที่บ้านหลังนี้ จนถึงแก่กรรมด้วยอาการหัวใจวายเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๒ ขณะอายุ ๖๕ ปี.

(กุลวดี มกรภิรมย์)